

Mahşerde elimizden kim tutar?

İstanbul'dan okuyucumuz: "Mahşerde Resul-i Ekrem Efendimiz'in (asm) şefaati nasıl olacaktır?"

Kutlu Doğum ayı münasebetiyle Yeni Asya gazetesini okuyucusuna vereceği "Hz. Muhammed" adlı eşsiz hediyesinden dolayı kutluyoruz. Bu büyük hediyeye sahip çıkıp hâlâ tanıtım çalışmalarını sürdüren vefalı okuyucularımızı da kutluyoruz. Allah gayretlerine bin meyveler lütfetsin. Amin.

Allah Resulü (asm) bizim geçmişe dönüp örnek aldığımız ve gösterdiği nurlu yolda yürüdüğümüz bir Peygamber olmakla beraber; istikbale döndüğümüzde de ebediyen kurtuluşumuzu Allah'ın izniyle sağlayan, bizim geleceğimize damgasını vuran; geçmişte getirdiği dîn ve hidâyetle, gelecekte ise inşaallah şefaatiyle hadsiz şefkatini üzerimizde göreceğimiz bir Allah elçisidir. Onun (asm) sünnet-i seniyesi bunun için önemlidir. Yarım yamalak da olsa yaşadığımız her sünnet-i seniyenin bizi Onun (asm) şefaatine bir adım daha yaklaştırdığını aklımızdan çıkarmamalıyız.

Allah Resulü'nün (asm) mahşer gününde ümmetinin elinden nasıl tutacağı ile ilgili uzunca bir hadis var. Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: "Ben mahşer günü insanların efendisi olacağım. Bunun neden olduğunu biliyor musunuz? Allah tüm insanları toplar. Gözetici ve davetçi olan Allah onları gözetir ve işitir. Güneş onlara yaklaştırılır. Halka güç yetiremeyecekleri ve tahammül gösteremeyecekleri bir tasa gelir ve şiddetli bir sıkıntı basar. İnsanlar birbirlerine, "Sizin içinde bulunduğunuz durumun nereye ulaştığını görmüyor musunuz? Rabb'inize sizin için şefaet edecek bir kimseye bakmayacak mısınız?" derler. Halkın bir kısmı bir kısmına:

"Babanız Âdem'e (as) danışın." Derler. Mahşer halkı Âdem'e gelir: "Ey Âdem! Sen bütün insanlığın babasıdır. Allah seni kudret eliyle yarattı. Ve sana ruhundan üfledi. Meleklerle emretti de hepsi sana secde ettiler. Ve seni Cennetine koydu. Rabb'ine bizim için şefaatte bulunmaz mısın? Bizim halimizi ve sıkıntımızı görmüyor musun?" derler. Hazret-i Âdem (as): "Rabbim, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplıdır! O beni Cennette bir ağaçtan yemeyi yasaklamıştı da ben isyan etmiştim. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Nuh'a gidiniz." Der. Mahşer halkı Hazret-i Nuh'a (as) varırlar: "Ey Nuh! Sen yeryüzüne gönderilmiş Resullerin ilkisidir. Allah sana çok şükredici kul

unvanını verdi. Bizim ne hal içinde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin? Bizim için Rabb'ine şefaet etmez misin?" derler. Hazret-i Nuh (as): "Rabbim, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazap etmiştir! Benim için kabul olunacak bir dua hakkı vardı. Ben o duayı kavmimin aleyhine yaptım da, kavmim helâk oldu. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, İbrahim'e gidiniz." Der. Mahşer halkı Hazret-i İbrahim'e (as) gelirler: "Ey İbrahim, sen Allah'ın peygamberi ve yeryüzü halkından Allah'ın halilisin. Bizim ne halde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin? Bizim için Rabb'ine şefaet etmez misin?" diye yalvarırlar. Hz. İbrahim (as): "Rabbim, bu gün, bir benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplanmıştır! Ben üç yerde yalana benzer sözler sarf etmişim. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Musa'ya gidiniz." Der. Mahşer halkı Hazret-i Musa'ya (as) gelirler: "Ey Musa! Sen Allah Resulüsün. Allah seni peygamberlik ve zatı ile konuşmak şerefine erıştirdi. Seni insanlara üstün kıldı. Bizim için Rabb'ine şefaet et. Bizim ne hal içinde olduğumuzu, başımızdaki sıkıntıyı görmez misin?" derler. Hz. Musa (as): "Rabb'im, bu gün, benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplıdır! Ben öldürmekle emr olunmadığım bir kişiyi öldürmüştüm. Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, İsa'ya gidiniz." Der. Mahşer halkı Hazret-i İsa'ya gelirler: "Ey İsa! Sen Allah'ın Resulüsün. Allah'ın Meryem'le verdiği kelimesisin ve ondan gelen emirsin. Sen beşikte iken insanlarla konuştun. Ne olur, bizim için şefaatte bulun. Bizim ne halde olduğumuzu görmüyor musun?" derler. Hz. İsa (as):

"Rabbim, bu gün, bir benzeri görülmemiş, bundan sonra da görülmeyecek derecede gazaplanmıştır! Ben bu gün nefsimi kurtarabilecek miyim? Siz benden başkasına gidiniz, Muhammed'e (asm) gidiniz." Der. Mahşer halkı bana gelir: "Ey Muhammed! Sen Allah'ın Resulüsün ve Hâtemü'l-Enbiyasın. Allah Teâlâ senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlamıştır. Ne olursun, bizim için Rabb'ine şefaet et. Bizim ne halde olduğumuzu görmez misin?" derler. "Ben giderim, Arş'ın altına varırım, Rabbim için secdeye kapanırım! Sonra, Aziz ve Celîl olan Allah bana hamdinden ve güzel senâlarından, benden önceden kimseye bildirmediği güzel sözler bildirir. Ve: "Yâ Muhammed! Başını kaldır! İşte! Sana verilecektir! Şefaet et! Şefaatin kabul olunacaktır!" denir. Ben, başımı kaldırırım da:

"Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim! Ya Rabbi Ümmetim!" derim. Bunun üzerine:

"Ya Muhammed! Ümmetinden hesabı olmayanları Cennet kapılarından Eymen kapısından Cennete koy." Buyrulur.1

Dipnot :

1- Nevevî, R. Sâlihîn, 1863